20/06/2019

“Η ανάσταση είναι αφύπνιση σε έναν άλλο τρόπο ζωής, στην ζωή του πνεύματος”

/ Γνώμες

Μια φοβερή επιθυμία εκκρεμεί μέσα μας. Εραστές του απολύτου και της τελειότητας. Γεννιόμαστε μαζί της, λες και κάποιος μας έπλασε γι αυτήν και μόνο. Την ζητάμε παντού από το πρώτο μας κλάμα. Στους γονείς μας, στην παιδική αθωότητα και παντοδύναμη εφηβεία, στο έρωτα που ως άλλος παράδεισος μας υπόσχεται αιωνιότητα, για να βιώσουμε τελικά σε όλα αυτά την προδοσία και ματαίωση. Η φαντασία μας είναι παράδεισος μα η πραγματικότητα κόλαση. Είμαστε αδύναμοι αλλά και για μεγάλα πλασμένοι ταυτόχρονα. Γι αυτό η επιθυμία μας λυγίζει κάτω από την ευθύνη.

Δεκάδες μικροί θάνατοι η ζωή. Νεκρά όνειρα και επιθυμίες προδομένες. Θρυμματισμένες ψυχές, κομματιασμένες σε χιλιάδες εσωτερικά κενά που ζητούν να γεμίσουν από την παρουσία του Άλλου. Ο θάνατος παντού μας απειλεί και εμείς γεννημένοι για ζωή, αδυνατούμε να πιστέψουμε ότι αυτός είναι ο οριστικός προορισμός μας. Είμαστε αδύναμα όντα που διψάμε με κάθε μας κύτταρο την ανάσταση.

Η ανάσταση είναι αφύπνιση σε έναν άλλο τρόπο ζωής, στην ζωή του πνεύματος. Είναι η ολοκλήρωση της επιθυμίας που κατατρώει την ψυχή μας.

Ίσως η καλύτερη εικόνα για να καταλάβουμε την αφύπνιση και το άνοιγμα στο αλλιώς της ύπαρξης, είναι εκείνη που χρησιμοποιεί η Ντολτό στα γραπτά της,

δηλαδή της ενδομήτριας ζωής που γίνεται γέννηση, «η ανάσταση για μένα είναι άφιξη στο κόσμο του πνεύματος. Σας δίνω μια άλλη εικόνα, είναι όπως όταν καταλάβαμε ότι η τωρινή ζωή μας εγκαινιάστηκε με τη γέννηση μας, την άφιξη μας, όταν γεννηθήκαμε, στο κόσμο των επίγειων πλασμάτων, στο δικό τους χώρο και χρόνο, αφού προηγουμένως είχαμε ζήσει στο ενδομήτριο κόσμο».
Ο Θεός μέσα από την Ανάσταση του Χριστού μας κλείνει το μάτι για το αλλιώς, το καινούργιο, το πέραν του τάφου. Υπάρχει μια έκπληξη ακόμη από πλευράς Του. Δεν τελειώνει το έργο με τον θάνατο, ίσως μάλιστα τότε επι της ουσίας ξεκινάει.

Γεννιόμαστε μαζί της, λες και κάποιος μας έπλασε γι αυτήν και μόνο. Την ζητάμε παντού από το πρώτο μας κλάμα. Στους γονείς μας, στην παιδική αθωότητα και παντοδύναμη εφηβεία, στο έρωτα που ως άλλος παράδεισος μας υπόσχεται αιωνιότητα, για να βιώσουμε τελικά σε όλα αυτά την προδοσία και ματαίωση. Η φαντασία μας είναι παράδεισος μα η πραγματικότητα κόλαση. Είμαστε αδύναμοι αλλά και για μεγάλα πλασμένοι ταυτόχρονα. Γι αυτό η επιθυμία μας λυγίζει κάτω από την ευθύνη.